

รากงอกออกดอกออกผล

"โอ้ลูกรักเจ้าจงเรียนหนังสือให้หนักแล้วเจ้าจะได้โตขึ้นเป็นเจ้าคนนายคน ให้แม่ได้พึ่งพาอาศัย" แม่ผู้หมองหม่นพูดกับลูกชายผู้ที่เพิ่งหัดเดิน ลูกชายสบตาอันเศร้าสร้อยของแม่อย่างเชื่อฟังหลังจากนั้นแม่ก็นำเด็กชายไปวางไว้บนเก้าอี้หน้าโต๊ะ ที่เต็มไปด้วยหนังสือ เด็กชายต้องเรียน อ่าน เขียนอยู่ที่โต๊ะวันละหลายชั่วโมง

แม้จะยากจนแสนเชิฐแต่นางก็พยายามทุกอย่างเพื่อให้ลูกมีกินโดยไม่ต้องลุกออกจากที่นั่งเลยเด็กชายสบตาแวววาวของแม่ เขาจึงเรียนหนักขึ้นอีก อ่าน อ่าน อ่าน แล้วก็ เขียน เขียน เขียนแม่ของเด็กชายภูมิใจมากกับผลสอบอันยอดเยี่ยมกับครั้งแรก นางยิ้มรอยยิ้มแรกที่มุมปากที่ได้เห็นโอกาส สู่ความสำเร็จ อย่างที่นางปรารถนา

นางบอกกับลูกว่า "แค่นั้น ยังไม่ดีพอ ลูกต้องเรียนในระดับชั้นที่สูงขึ้นไปอีก ลูกยังมีคู่แข่งที่น่ากลัวอีกมาก ลูกจงเรียนหนังสือให้หนักขึ้นอีก" ลูกชายสบตาอันเปล่งประกายด้วยความหวังของแม่อย่างเชื่อฟังแล้วบนโต๊ะของลูกก็มีหนังสือกองโตขึ้นไปอีก เด็กชายจมอยู่กับการเรียนจนไม่มีเวลาลุกจากโต๊ะอีกแล้ว ผู้เป็นแม่ยิ้มอย่างพอใจ

แต่เรื่องที่ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น เด็กชายที่นั่งอยู่อย่างยาวนานจนขาได้งอกรากออกเกาะเกี่ยวเก้าอี้เอาไว้ ทั้งหยั่งรากลงพื้นทะลุทะลวงลงไปใต้ดินลึก ดิดตรงนั้นคงอยู่ตรงนั้นเองแม่ของเด็กชายตกใจ ลนลาน พยายามดึงลูกชายออกจากราก "แม่ผมชอบนั่งกับที่อยู่แบบนี้" ลูกชายพูดออกมาครั้งแรก แล้วมือของเด็กชายก็งอกออกเป็นกิ่ง ส่วนนิ้วมือก็กลายเป็นใบ ยื่นออกไปรับแสงนอกหน้าต่าง ส่วนตาของเด็กชายก็ปิดลง จนไม่อาจเห็นแววตาของแม่ อีกแม่ผู้สิ้นหวัง หัวใจสลาย นอนตายอยู่ใต้เงาของลูกนั่นเอง ลูกชายค่อย ๆ เติบโตด้วยการกินร่างของแม่ที่ค่อย ๆ ย่อยสลาย วันหนึ่งในฤดูใบไม้ผลิ เปลือกตาของเด็กชายก็ปริออก งอกดอกบานหอมรวยริน แล้วดอกก็กลายเป็นผลอันหวานฉ่ำ และเมื่อสุกงอมเต็มที่ ผลก็ร่วงลงสู่ดิน